

Arrest

nr. 298 807 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. BEIRNAERT
Groentemarkt 19
9160 LOKEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 juli 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. BEIRNAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door politiezone Lokeren op 31.07.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw:

(...)

Nationaliteit: Colombia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze Staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Mevr. Z.R. (...) verklaart tijdens haar hoorrecht van 31.07.2023, dat zij sedert 20.09.2021 in het Rijk verblijft. Doch gaf haar Colombiaans paspoort (nr. AW976009; geldig tot 17.02.2031) haar slechts het recht om 90 dagen visumvrij op het Schengengrondgebied te verblijven verspreid over een periode van 180 dagen. De betrokkene toont niet aan dat zij in de tussentijd het Schengengrondgebied verlaten heeft. Bovendien werd aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend per aangetekende zending (dd. 20.02.2022) en heeft zij talrijke gesprekken gehad met een ICAM-coach. Dewelke mevr. Z.R. (...) heeft ingelicht over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

In plaats van gevolg te geven aan haar bevel om het grondgebied te verlaten en de gesprekken die zij onderging met haar ICAM-coach, opteerde mevr. Z.R. (...) ervoor om een huwelijksdossier te openen bij de gemeente Lokeren met dhr. N.D. (...) °(...)1974 van Belgische nationaliteit (dd. 20.07.2023). Echter haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Colombia. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Colombia geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Daarenboven zou zijn niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omdat ze reeds 2 jaar in een relatie is met dhr. N. (...) en vanwege het gegeven dat zij aan kinderen willen beginnen. Dit terwijl mevr. Z.R. (...) zich in een precaire verblijfssituatie bevindt en sinds het ten einde komen van haar visumvrij verblijf nooit stappen heeft ondernomen om haar verblijf in regel te stellen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verder verklaart mevr. Z.R. (...) dat zij geen minderjarige kinderen noch overige familieleden heeft die in België of een andere EU lidstaat verblijven. Daarnaast zou zij geen medische problemen hebben die haar zouden belemmeren om terug te keren naar haar land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om deze en bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Zij meent ook dat er sprake is van "miskennen van elke redelijkheid", van een manifeste beoordelingsfout en van machtsoverschrijding.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"1.

Verzoekster heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om haar zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoekster werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien zij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van haar aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen ...

De argumenten die in de bestreden beslissing worden aangehaald blijken duidelijk van een niet gefundeerd onderzoek.

In de bestreden beslissing wordt heel minimalistisch gedaan omtrent de bescherming van het hoger belang van het familieleven van verzoeker.

Hierbij dient te worden benadrukt dat verzoekster reeds twee jaar een duurzame en affectieve relatie heeft met haar levenspartner N.D. (...).

Ze hebben reeds de nodige Stappen gezet om hun huwelijk te voltrekken.

Deze neemt verzoekster voorlopig onder zijn hoede en onderhoudt haar voorlopig op financieel vlak tot zij zelf een eigen loon zal kunnen verwerven.

In de bestreden beslissing wordt dit hoger belang van het familieleven ten onrechte geminimaliseerd.

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou dan ook wel degelijk een inbreuk uitmaken op artikel 8 E.V.R.M. en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980

Er werd ook totaal geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster de intentie heeft om zich te vestigen als kapster en aldus op een legale wijze een eigen inkomen te verwerven, zodat zij geen belasting is voor de gemeenschap.

Verzoekster heeft geen gerechtelijke of politionele voorgaanden en kan een bewijs van goed gedrag en zeden voorleggen.

Er wordt ten onrechte gesteld dat de partner van verzoekster haar gewoon zou kunnen achterna reizen. Hierbij is geen rekening gehouden met het feit dat hij een zelfstandige activiteit heeft in de bouw en renovatie. Dit betreft een eenmanszaak zodat hij zijn zaak niet zomaar voor langere tijd in de steek kan laten.

Aangezien totaal geen rekening gehouden is met al voorgaande omstandigheden en argumenten is er ook sprake van een inbreuk op de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ook is er om die redenen inbreuk op de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Er is sprake van een miskennis van elke redelijkheid en een manifeste beoordelingsfout.

2.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij vereisten gaat stellen die nergens zijn vastgelegd.

Nergens wordt gesteld dat het schenden van het hoger belang van het familieleven een definitieve permanente scheiding zou moeten inhouden en dat het tijdelijk karakter hierop geen inbreuk zou maken.

Verwerende partij gaat eigen bijkomende voorwaarden en vereisten toevoegen die niet voorzien zijn.

Verwerende partij heeft hiertoe niet de bevoegdheid.

Er is dan ook in ieder geval sprake van machtsoverschrijding.

Dit alles onder voorbehoud van verdere aanvulling terloops het geding, zelfs ambtshalve."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied binnen de dertig dagen na kennisgeving te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij sedert 20 september 2021 in het Rijk verblijft, doch dat zij slechts op grond van haar Colombiaans paspoort het recht had om 90 dagen visumvrij op het Schengengrondgebied te verblijven verspreid over een periode van 180 dagen, dat zij niet aantoonde dat zij in tussentijd het Schengengrondgebied heeft verlaten en haar bovendien een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend per aangetekende zending van 20 februari 2022 en zij talrijke gesprekken heeft gehad met een ICAM-coach over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat zij duidelijk aangaf niet te willen terugkeren naar het herkomstland. Er wordt ook gemotiveerd dat de verzoekende partij op 31 juli 2023 door PZ Lokeren werd gehoord en dat in deze beslissing rekening werd gehouden met haar verklaringen. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij in plaats van gevolg te geven aan het bevel, opteerde om een huwelijksdossier te openen met dhr. N.D., van Belgische nationaliteit, dat de intentie om te huwen echter niet automatisch recht geeft op verblijf, dat haar verwijdering niet disproportioneel is met het oog op een familiaal leven en geen beëindiging van de familiale relaties impliceert maar louter een tijdelijke verwijdering die geen ernstig nadeel vormt, dat het feit dat zij reeds twee jaar een relatie heeft met dhr. N.D. en zij aan kinderen willen beginnen, niet aantoonde dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, dat de verzoekende partij in een precaire verblijfssituatie verkeert en nooit stappen heeft ondernomen om haar verblijf in regel te stellen, dat om tot een schending van voormelde bepaling te komen, de verzoekende partij dient aan te tonen dat er ernstige

en zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen. De verwerende partij motiveert ook nog dat de verzoekende partij verklaart geen minderjarige kinderen noch overige familieleden in België of een andere EU-lidstaat te hebben, dat zij geen medische problemen zou hebben die haar zouden belemmeren om terug te keren naar het herkomstland, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakte en dat bijgevolg de gemachtigde in de beslissing rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het afdoende karakter van de geboden motieven dient te worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De verzoekende partij voert in het eerste onderdeel aan dat zij nooit behoorlijke gelegenheid heeft gehad om haar zaak te verdedigen.

Echter stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij gehoord werd door de politie van Lokeren op 31 juli 2023. Zij toont geenszins aan dat zij op dat ogenblik niet in staat was of werd gesteld om alle elementen die zij wou aanbrengen betreffende haar zaak, naar voren te brengen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de rechten van verdediging en in de mate dat zij de schending van de hoorplicht beoogt, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De verzoekende partij toont in haar verzoekschrift geenszins aan dat er relevante elementen zijn waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing doch die de verwerende partij niet gekend waren doordat zij niet naar behoren werd gehoord of doordat zij niet behoorlijk de kans heeft gekregen *“om haar zaak te verdedigen”*. Zij brengt in haar verzoekschrift geen elementen naar voren die de verwerende partij niet gekend waren en die van invloed hadden kunnen zijn op het nemen van de bestreden beslissing, zoals ook zal blijken uit wat volgt. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voorts de rechten van verdediging zou schenden.

2.5. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij op geen enkel ogenblik rekening heeft gehouden met de elementen die zij heeft opgeworpen of konden worden opgeworpen indien zij daartoe

de kans zou hebben gehad, dat de omstandigheden die door haar worden aangevoerd “*ter staving van haar aanvraag*” door de administratieve overheid in elk geval moeten worden onderzocht en dat dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag, herhaalt de Raad vooreerst dat zij wel degelijk de mogelijkheid heeft gehad om elementen op te werpen bij haar gehoor. Zij toont niet aan dat met bepaalde elementen die zij heeft naar voren gebracht geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Voorts, het weze herhaald, brengt zij in haar verzoekschrift geen relevante elementen naar voren die een invloed konden hebben op het nemen van de bestreden beslissing, die de verwerende partij niet gekend waren. Daarnaast kan de Raad na onderzoek van het administratief dossier enkel vaststellen dat waar de verzoekende partij verwijst naar de omstandigheden door haar aangevoerd “*ter staving van haar aanvraag*”, nooit een “aanvraag” werd ingediend door de verzoekende partij.

2.6. De verzoekende partij vervolgt dat *in casu* de verwerende partij niet eens tot een onderzoek van de grond van de zaak is gekomen, dat de argumenten die in de bestreden beslissing worden aangehaald duidelijk van een niet gefundeerd onderzoek blijk geven, dat in de bestreden beslissing heel minimalistisch wordt gedaan omtrent de bescherming van het hoger belang van het familieleven, dat hierbij dient benadrukt te worden dat zij reeds twee jaar een duurzame en affectieve relatie heeft met haar levenspartner dhr. N.D., dat ze reeds de nodige stappen hebben gezet om hun huwelijk te voltrekken, dat haar partner haar voorlopig onder haar hoede neemt en onderhoudt op financieel vlak tot zij zelf een eigen loon kan verwerven, dat in de bestreden beslissing dit hoger belang van het familieleven ten onrechte wordt geminimaliseerd, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een inbreuk zou uitmaken op artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt ook nog dat ten onrechte wordt gesteld dat haar partner haar zou kunnen achterna reizen, dat hierbij geen rekening werd gehouden met het feit dat haar partner een zelfstandige activiteit heeft in de bouw en renovatie, dat dit een eenmanszaak betreft zodat hij zijn zaak niet zomaar voor langere tijd in de steek kan laten. Zij meent dat met alle voorgaande omstandigheden en argumenten geen rekening werd gehouden.

2.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.8. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op een twee jaar durende relatie met dhr. N.D., met wie zij de nodige stappen heeft gedaan om in het huwelijk te treden en die voorlopig financieel voor haar zorgt.

2.9. In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“(…) opteerde mevr. Z.R. (...) ervoor om een huwelijksdossier te openen bij de gemeente Lokeren met dhr. N.D. (...) °(...)1974 van Belgische nationaliteit (dd. 20.07.2023). Echter haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers, de partner kan betrokkene achterna reizen naar Colombia. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Colombia geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Daarenboven zou zijn niet kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omdat ze reeds 2 jaar in een relatie is met dhr. N. (...) en vanwege het gegeven dat zij aan kinderen willen beginnen. Dit terwijl mevr. Z.R. (...) zich in een precarie verblijfssituatie bevindt en sinds het ten einde komen van haar visumvrij

verblijf nooit stappen heeft ondernomen om haar verblijf in regel te stellen. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Colombia een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Aldus blijkt uit voormelde motieven dat de verwerende partij het voorgeschiedde gezinsleven alsook de intentie te huwen in ogenschouw heeft genomen en eveneens heeft gemotiveerd waarom dit, in het licht van artikel 8 van het EVRM, het nemen van de bestreden beslissing niet in de weg staat.

2.10. Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een verwijzing naar haar relatie van twee jaar waarvan zij beweert dat deze duurzaam en affectief is, de ondernomen stappen tot het voltrekken van een huwelijk en de loutere bewering dat haar partner haar voorlopig onder zijn hoede heeft en onderhoudt op financieel vlak, doch haar relatie met haar vermeende partner geenszins concreet toelicht, noch hiervan stavingstukken voorlegt. Uit de loutere intentie te huwen met haar vermeende partner en de daartoe reeds ondernomen stappen kunnen geen voldoende hechte en effectief beleefde banden worden afgeleid.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van voldoende hechte en effectief beleefde banden tussen haar en haar partner. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

2.11. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alsnog is overgegaan tot een belangenafweging waarbij zij erop gewezen heeft dat de intentie om te huwen echter niet automatisch recht geeft op verblijf, dat de verwijdering van de verzoekende partij niet disproportioneel is met het oog op een familiaal leven en geen beëindiging van de familiale relaties impliceert maar louter een tijdelijke verwijdering die geen ernstig nadeel vormt.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet eens tot een onderzoek van de grond van de zaak is gekomen, dat de argumenten duidelijk getuigen van een niet gefundeerd onderzoek, dat heel minimalistisch wordt gedaan omtrent de bescherming van het gezinsleven en dit ten onrechte, doch slaagt er niet in voormelde motieven te weerleggen. Zij toont met haar algemeen betoog niet aan dat op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat er geen sprake is van de beëindiging van de relatie doch slechts van een tijdelijke verwijdering en dit geen ernstig nadeel vormt, noch dat deze beoordeling strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

Immers heeft het EHRM inzake migratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003,

Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts een tijdelijke scheiding van haar partner tot gevolg gedurende dewelke de verzoekende partij haar situatie kan regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort bovendien het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aannemelijk.

Wat de intentie om te huwen betreft, wijst de Raad erop, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, dat deze intentie de verzoekende partij niet automatisch een recht op verblijf geeft. De Raad herhaalt dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing ook gesteld dat het slechts om een tijdelijke verwijdering gaat en niet om het beëindigen van de relatie. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit getuigt van een niet gefundeerd onderzoek of van het ten onrechte minimaliseren van het recht op een gezinsleven, minstens toont zij niet aan dat zij, bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, geen contact met haar partner kan onderhouden via de moderne communicatiekanalen of dat haar partner niet in de mogelijkheid zou zijn haar te bezoeken in het land van herkomst, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt hieromtrent wel dat bij deze stelling geen rekening werd gehouden met het feit dat haar partner een zelfstandige activiteit heeft en dit een eenmanszaak betreft zodat hij zijn zaak niet zomaar in de steek kan laten voor langere tijd, doch beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij voegt bij haar verzoekschrift geen stukken waaruit dit zou kunnen blijken. Bovendien toont zij met haar betoog ook niet aan dat haar partner haar niet, gedurende (een) korte periode(s), zou kunnen bezoeken in het land van herkomst.

2.12. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. De verzoekende partij meent verder dat er sprake is van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij

van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, punten 38 en 59).

2.14. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden noch dat er concrete elementen betreffende haar gezondheidstoestand zijn waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezondheidstoestand of het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

2.15. Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 2.9., blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat de motieven weergegeven in punt 2.9., mede gelet op wat uiteengezet wordt in de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

2.16. *In casu* blijkt niet dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat het in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gevoerde onderzoek incorrect of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.17. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat er totaal geen rekening werd gehouden met het feit dat zij de intentie heeft om zich te vestigen als kapster en aldus op een legale wijze een eigen inkomen te verwerven, zodat zij geen belasting is voor de gemeenschap en dat zij geen gerechtelijke of politionele voorgaande heeft en een bewijs van goed gedrag en zeden kan voorleggen, laat zij na toe te lichten op grond waarvan de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren.

2.18. Met haar betoog in het verzoekschrift maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij niet tot een onderzoek van de grond van de zaak is gekomen, noch dat geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden en argumenten, minstens toont zij niet aan dat er relevante elementen waren waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden doch wat zij nagelaten heeft te doen.

2.19. Een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een manifeste appreciatiefout of een "*miskening van elke redelijkheid*".

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.20. Tot slot betoogt de verzoekende partij in het tweede onderdeel dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij vereisten gaat stellen die nergens zijn vastgelegd, dat nergens wordt gesteld dat

het schenden van het hoger belang van het familieleven een definitieve permanente scheiding zou moeten inhouden en dat het tijdelijk karakter hierop geen inbreuk zou maken, dat de verwerende partij eigen bijkomende voorwaarden en vereisten gaat toevoegen die niet voorzien zijn, dat de verwerende partij hiertoe de bevoegdheid niet heeft en dat er dan ook sprake is van machtsoverschrijding.

De verzoekende partij voert hiermee kritiek op het motief dat de verwijdering van de verzoekende partij niet disproportioneel is met het oog op een familiaal leven en geen beëindiging van de familiale relaties impliceert maar louter een tijdelijke verwijdering die geen ernstig nadeel vormt en dat een terugkeer naar Colombia aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

2.21. De Raad merkt op dat van machtsoverschrijding slechts sprake is wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard.

In de bestreden beslissing is de gemachtigde overgegaan tot een belangenafweging. *In casu* blijkt dat de gemachtigde tot een redelijke en zorgvuldige belangenafweging is overgegaan zonder vereisten toe te voegen aan artikel 8 van het EVRM. De Raad leest immers in geen geval in de motieven van de beslissing dat op absolute wijze wordt gemotiveerd dat enkel een definitieve scheiding in om het even welke situatie aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde heeft enkel in het kader van zijn belangenafweging het gevolg van de beslissing die hij heeft genomen als relevant element gewogen. De thans voorliggende beslissing impliceert inderdaad dat de verzoekende partij wordt opgelegd terug te keren naar haar herkomstland en zij heeft de mogelijkheid een visum aan te vragen. De duur van de vermoedelijke scheiding is wel degelijk een relevant element in de belangenafweging, zonder dat hieruit moet afgeleid worden dat de gemachtigde de vereiste van de definitieve scheiding heeft toegevoegd aan het bepaalde in artikel 8 van het EVRM en hiermee zijn bevoegdheid zou overschreden hebben.

De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De gemachtigde heeft zijn bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden, noch heeft hij op onrechtmatige wijze een voorwaarde toegevoegd aan artikel 8 van het EVRM.

2.22. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER